

Тема номера: У затінку бібліотеки

РЕДАКЦІЯ VERBUM

16 ЖОВТНЯ 2019

Шановні читачі! Нинішньою цивілізацією ми завдячуємо тому, що наші предки навчилися зберігати, примножувати й передавати знання. Упродовж тисячоліть головним засобом для цього всього була книжка – і, кажуть оптимісти, ним і залишиться, коли світ остаточно знеструмить якась із воєн. А тому бібліотека – це потенційно щось значно більше, ніж проста колекція схожих артефактів: вона об'єднує голоси, готові промовити, збирає історії, всотує пам'ять. Навіть якщо невеличка, вона вабить обіцянкою пізнання. Петрарка мав рацію, коли скромно писав: «Моїй бібліотеці не бракує освіченості, хоч і належить вона неосвіченій особі». У цьому випуску «Вербуму» ми говоримо (треба визнати, трохи закохано) про книгозбірні – від давньої Александрійської, повної легкозаймистих папірусних сувоїв, до сучасних електронних, майже незнищених, бо здатних безкінечно помножуватися.

Фото: Thibaud Poirier

Отець Петро Балог ОР коротко переповідає історію бібліотек і ділиться особистим досвідом власника книгозбірні. Книжки на полицях живлять наш дух і розум і «нагадують, як багато ми ще не знаємо». Вони навчають дослухатися, ставити під сумнів свою всеобізнаність і отримувати вітиху від того, скільки незвіданого є довкола. Тому непрочитаних книжок не варто боятися: вони безмірно цінні для інтелектуального смирення.

Ольга Максимчук ділиться досвідом роботи в одній із найбільших українських бібліотек: звуками, запахами, повсякденними справами штибу перевірки рівня вологості повітря, загадковими трапунками, яким урешті-решт знаходяться раціональні пояснення, і несподіваними знахідками, історії про які «надають розміреній, одноманітній роботі з фондами детективного відтінку». Рутинність роботи – не перешкода для приємного відчуття незвіданого, «що виникає перед розгортанням іще однієї, “нової” старої книжки».

Марцін Напюрковський пише про знематеріальнення слів, яке почалося з винайденням

письма та, схоже, досягло кульмінації зараз, коли тексти перейшли у віртуальний простір. Сьогодні вже не можна позбутися ідеї, просто ліквідувавши її носій: «Спалити Кіндл, щоб знищити його вміст, – те саме, що розтовкти дзеркало, сподіваючись умертвити людину, у ньому відбиту. Символічне насильство щодо слів нині стає проблематичним. Це, звісно, не означає, що воно зникне. Є чимало вказівок на те, що його радше перевинайдуть».

Електронні книжки не горять, та Катя Рудик розповідає про те, що таки горіло, – три українські бібліотеки, які стали жертвами пожеж: напів міфічну книгозбірню Ярослава Мудрого, що містилась у Софійському соборі, бібліотеку Києво-Печерської лаври й бібліотеку Києво-Могилянської академії. Сьогодні можна хіба з більшою чи меншою ймовірністю припускати, стали вони жертвами погодних умов, навмисних підпалів чи звичайного недбальства, але тим цікавіше дослухатися до цих історій, розказаних через книжки, яких більше нема.

РЕДАКЦІЯ VERBUM

16 ЖОВТНЯ 2019

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in **/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php** on line **284**